បញ្ជីមួយសន្លឹកក្នុងដៃ បណ្ដើរគ្នាចូលទៅកាន់សាលាសោហី រួចហៅឈ្មោះនាយទាហានជាលំដាប់លំដោយ រួចចេញបញ្ជាឲ្យទៅកាន់ទីលំនៅរៀងៗខ្លួនយ៉ាងយូរកន្លះម៉ោង ដើម្បីស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋានឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីទៅទទួលសម្ដេចឪដែលព្រះអង្គយាងមកតាមឧទ្ធម្ភាគចក្រចុះចតនៅក្បែរភ្នំធិបតី ។ លុះនាយទាហានទាំងអស់នោះវិលមកជួបជុំគ្រប់ចំនួនតាមបញ្ជីស្រេចបាច់ ក៏ហែរក្បួនពីសាលាសោហីទៅកាន់សាលាខេត្តបាត់ដំបង ដែលមានឡានកាម្ញុង៦គ្រឿងរៀបជាក្បួនរង់ចាំនៅទីនោះជាស្រេច ។ នាយទាហានទាំងអស់នោះក៏ឡើងឡានទាំងទឹកមុខញញឹម ។

ថ្ងៃដដែលម៉ោង១កន្លះរសៀល ក្បួនឡានកាម្ញុងទាំង៦គ្រឿងដដែលដឹកនាយទាហានស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋានយ៉ាងស្អាតជាច្រើនរយនាក់ទៀត ខ្លះឈរ ខ្លះអង្គុយ ខ្លះជិះលើដំបូល ប្រជ្រៀតជាន់លើគ្នា ។ នៅខាងមុខក្បួនមានឡានហ្ស៊ីបមួយគ្រឿងនិងឡង់រ៉ូវែរមួយគ្រឿង ដែលមានមេខ្មែរក្រហម១០នាក់ជិះជាអ្នកនាំផ្លូវ មានកាំភ្លើងខ្លីនៅចង្កេះគ្រប់ៗគ្នា ។ ខាងក្រោយក្បួន មានឡានកាម្ញុងមួយគ្រឿងផ្ទុកយោធាក្មេងៗប្រមាណ៣០នាក់ កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែងនៅដៃគ្រប់ៗគ្នា ជាអ្នកហែរហមការពារ ។ យោធាក្មេងៗទាំងនេះមុខញញឹម សើចស្ញេញស្ញាញដូចស្វាបានចេកសប្បាយរីករាយត្រេកអរណាស់ ព្រោះនឹកស្មានថាបានជួបឃើញសម្ដេចឪមុនគេ...។ យោធាក្មេងៗទាំងនោះមិនបានដឹងទាល់តែសោះនូវកលល្បិចរបស់អង្គការដែលបញ្ឆោតប្រមូលជនជាតិរបស់ខ្លួនសុទ្ធតែនាយទាហានធំៗ ដឹកយកទៅសម្លាប់ចោលលេងៗទទេៗយ៉ាងនោះទេ ។ ក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿង (ឡាននាំមុខ២ ហ្ស៊ីប និង ឡង់រ៉ូវែរ, ឡានកាម្ញុងទាំង៦គ្រឿងដឹកទាហាន, ឡានកាម្ញុងមួយគ្រឿងខាងក្រោយដឹកយោធាក្មេងៗ) ហែរចាកចេញពីសាលាខេត្តបាត់ដំបង បរឆ្លងស្ពឹងសង្កែតាមស្ពានចាស់ ទៅកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ លុះក្បួនឡានបរចេញផុតពីស្ពានលោកវរសេនិយឯកមូល-សារី និយាយខ្សឹបៗជំរាបលោកឡេង-រ៉ាអ៊ុលថា ៖ ព្រះតេជគុណ អាអស់នេះបញ្ឆោតនាំពួកយើងយកទៅសម្លាប់ទេ ។ លោកឡេង-រ៉ាអ៊ុលព្រមានថា ៖ មាត់ស៊ីអំបិលប្រហុក មិនត្រូវនិយាយដូច្នេះទេណ៎ា ។

ក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿងបើកបរបានតែ៣០គ.ម.ក្នុង១ម៉ោងតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះផ្លូវជាតិលេខ៥ខូចខាតមិនដែលបានជួសជុលឡើងវិញទេ ក្នុងរយៈពេល៥ឆ្នាំនៃសង្គ្រាមនេះ ។ ឡានរលាក់ធ្វើឲ្យអ្នកជិះម្នាក់ស្ទើរធ្លាក់ពីលើឡាន ក្បាលនិងក្បាលទង្គិចគ្នាជាញឹកញាប់ ។ ឥឡូវនេះក្បួនឡានក៏មកដល់ភូមិកាច់រទេះ ឡានរលាក់ខ្លាំងពេក ក្បាលមូល-សារីក៏ស្រាប់តែទង្គិចក្បាលឡេង-រ៉ាអ៊ុលយ៉ាងខ្លាំង ។ មូល-សារីយកដៃអង្អែលក្បាលបណ្ដើរ ភ្នែកសម្លឹងទេសភាពភូមិកាច់រទេះដ៏ស្ងាត់ច្រៀប

បណ្តើរ ។ លោកធ្លាប់ចេញចូលភូមិនេះគ្រប់ច្រកល្ហក ។ លោកក៏កេះលោកឡេង-រ៉ាអ៊ុលម្តងទៀតព្រមទាំងខ្សឹបថា ព្រះតេជគុណាកុំទុកចិត្តពួកវាឲ្យសោះ ! យើងគួរលៃលករំដោះខ្លួនណា៎ ។ ទីនេះជាភូមិកាច់រទេះមានសភាពស្ងាត់ល្ហណាស់ ទាំងប្រជាជន ទាំងខ្មែរក្រហម គ្មានឃើញម្នាក់ឡើយ ។ ពួកយើងមានគ្នាច្រើនរយនាក់ អ្នកបើកបរឡានក៏គ្នាយើង ក្រុមវាមានតែ៤០នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ។ល។

ពេលនោះលោកឡេង-រ៉ាអ៊ុលបែរជាមួរម៉ៅ ក៏ទះកំភ្លៀងលោកមួល-សារីមួយដៃយ៉ាងដំណំ រួចក៏ច្រានដេញចុះពីឡាន ។ លោកមួល-សារីត្រូវតែបង្ខំចិត្តនៅស្ងៀមម្តងទៀត...។

ក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿងបរមកដល់ផ្លូវបំបែកទៅស្គាំ ក៏កាច់ចូលទៅកាន់ភ្នំធិបតី នាយទាហានដែលជិះឡានកាម៉្មុងទាំង៥គ្រឿងផ្សេងនោះមានទឹកមុខញញឹមព្រោះសង្ឃឹមថា មានតែក្រុមខ្លួនទេដែលបានលុតក្រាបសម្តេចឪមុនគេ ។ ដើម្បីជារង្វាន់លើកទឹកចិត្ត សម្តេចឪមុខតែនឹងដម្លើងឲ្យអាត្មាអញបានមួយក្រឹតទៀតជាពុំខាន ។ ចំណែកនាយទាហានដែលជិះក្នុងកាម៉្មុងជាមួយមួល-សារី ដោយបានឮពាក្យខ្សឹបខ្សៀវ ក៏ប្រែទឹកមុខទៅជាជូរដូចស៊ីក្រូចឆ្មាទៅវិញ ។

ក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿងក៏ឈប់សំចតនៅភូមិឈ្លៀវ ចម្ងាយ៣គ.ម.ខាងកើតភ្នំធិបតី ។ ពេលនោះឡានហ្ស៊ីបនិងឡង់រ៉ូវែរដែលមេខ្មែរក្រហមទាំង១០នាក់ជិះនោះក៏បរត្រឡប់មកក្រោយ រួចស្រែកបញ្ជាដេញឲ្យពួកនាយទាហានទាំងនោះចុះពីឡាន ព្រមទាំងហាមថា មិនបាច់ឲ្យយកអ្វីៗមកតាមខ្លួនឡើយ ។ ចូរសំរាកនៅទីនេះសិនចុះ ចំណែកយើងៗនាំឡានទាំងអស់ទៅទីក្រុងបាត់ដំបង ដើម្បីនឹងដឹកនាំអ្នករដ្ឋការផ្សេងៗមកបន្ថែមទៀត ។ លុះក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿងបរចេញផុតបន្តិច លោកមួល-សារីអត់ទ្រាំមិនបានក៏ស្រែកបញ្ជាថា ៖ ព្រះតេជគុណាទាំងអស់គ្នា ក្នុងនាមខ្ញុំជាមេទ័ពម្នាក់ ខ្ញុំសូមចេញបញ្ជាជំនួសលោកឡេង-រ៉ាអ៊ុល ! ពេលនេះអាសន្នមកដល់យើងទាំងអស់គ្នាហើយ ! ដូច្នេះបើមានគ្រាប់កាំភ្លើងបាញ់ស្រោចមកលើយើង សូមលោកដែលមិនទាន់ស្លាប់ ត្រូវតែរួមកម្លាំងគ្នារត់សំរុកចូលដណ្តើមអាវុធពីខ្មាំងមកវិញ ដើម្បីតទល់រួចពីក្តីស្លាប់ ។ ពាក្យបញ្ជាក៏ត្រូវចប់ត្រឹមណោះ ព្រោះឃាតករចាប់ផ្តើមបាញ់កាំភ្លើងធំឮដូចរន្ទះ ស្រោចមកលើ ចេញមកពីទិសទាំង៨ ។ គ្រាប់មានគ្រប់ធុន ៣០ម.ម., ៦០ម.ម., ៨១ម.ម. និង អាកា៤៧ ។ នាយទាហានទាំងអស់នោះដួលស្លាប់គរលើគ្នា ។

ចំណែកលោកមួល-សារី លុះគ្រាអាសន្នមកដល់យ៉ាងនេះ លោកក៏ដោះអាវយ័ន្តលើកទូលលើក្បាល មាត់ជីបអូចៗនឹកគុណមាតាបិតា អំពាវនាវគ្រប់បែបយ៉ាងដែរបស់លោកអូសទាញនាយទាហាន៣នាក់ឲ្យរត់តាមលោកគឺ វរសេនិយឯកប៉ុល

-សឿន, លោកអនុសេនិយទោយុន និងលោកម្នាក់ទៀតមិនស្គាល់ឈ្មោះ ។ លុះគេចចេញផុតពីលានមរណៈហើយ យប់នោះនាយទាហានទាំងបួននាក់ ក៏សំរេចបំបែកគ្នាទៅកាន់ទីដៅរៀងៗខ្លួន ។ ក្រោយមក លោកអនុសេនិយទោយុន ត្រូវខ្មែរក្រហមចាប់ខ្លួនបាន ហើយបាញ់សម្លាប់ចោលនៅភ្នំសំពៅ ។ ចំណែកលោកមូលសារី បានទៅពួនសំណាក់នៅក្នុងភូមិរនាម-ដូនសំ ។ អង្គការដាក់ទិសឲ្យលោកឃ្វាលគោអស់រយៈពេលបួនឆ្នាំ ។ ចំណែកលោកប៉ុល-សឿននិងមេទ័ពម្នាក់ទៀតនោះបាត់មុខរហូត ។ ក្បួនឡានទាំង៩គ្រឿងក៏បរត្រឡប់ចេញមកកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥វិញ ។ មកដល់ហើយក៏ឈប់សំចតនៅទីនោះមួយសន្ទុះ ។ ស្រាប់តែមានឡានឡង់រ៉ូវ៉ែរមួយគ្រឿងបរមកឈប់សំចតទល់ពីមុខ រួចបញ្ចេញអ្នកបើកបរ៦នាក់ថ្មីជំនួសអ្នកមុន ដែលគេដឹកយកទៅបាញ់ចោលនៅខាងត្បូងនោះបន្តិច ។ មេខ្មែរក្រហមបង្គាប់ឲ្យអ្នកបើកបរ៦នាក់ថ្មីដោះលេខឡានគ្រវាត់ចោល រួចបញ្ជាឲ្យបើកបរចូលទៅកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបងវិញតាមពួកវា ។

ថ្ងៃដដែលវេលាម៉ោង ២រសៀល មានឡានកាម្យ៉ុង៩គ្រឿងបរចូលបរិវេណសាលាខេត្តបាត់ដំបង រៀបក្បួនដឹកនាំនាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការស៊ីវិល ដូចជាលោកភូឈួយខេត្តទី១-ទី២, នាយការិយាល័យទាំងអស់, ព្រឹទ្ធនាយកមហាវិទ្យាល័យ, នាយកវិទ្យាល័យ និងអ្នកមុខអ្នកការ ទាំងអស់ក្នុងទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ពេលនោះលោកៗទាំងអស់ស្លៀកពាក់តាមឯកសណ្ឋាន តាមយសស័ក្តិរៀងៗខ្លួនយ៉ាងត្រឹមត្រូវស្អាតបាតគ្រប់ៗ ញញឹមត្រៀមខ្លួនរង់ចាំនៅទីនោះជាស្រេច ដើម្បីទទួលសម្តេចឪជាទីនឹករលឹក ។

ក្បួនឡានទាំងបួនគ្រឿងហែរចេញពីសាលាខេត្តបាត់ដំបង រួចបរឆ្លងស្ពឹងសង្កែតាមស្ពានថ្មចាស់ទៅកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥ ពេលនោះមានតែឡានហ្ស៊ីបមួយគ្រឿងគត់បើកបរពីមុខនាំផ្លូវ ។ ក្នុងឡានហ្ស៊ីបមានតែមេខ្មែរក្រហមម្នាក់ មានកាំភ្លើងខ្លីនៅនឹងចង្កេះអង្គុយក្បែរអ្នកបើកបរ ។ នៅបាំងខាងក្រោយមានយោធាក្មេងៗ៣នាក់កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែងគ្រប់ៗដៃជាអ្នកការពារ ។

មើលចុះ, វាគ្មានប្រុងប្រយ័ត្នទេ ព្រោះវារៀនសូត្របានស្គាល់ចំណុចខ្សោយនៃវរៈជនខ្មែរទាំងនោះច្បាស់ណាស់, វាមើលងាយ, វាសន្និដ្ឋានលោកទាំងអស់នោះជាកូនទន្សាយអត់ឃ្លាន ឮតែឈ្មោះសម្តេចឪក៏បោលសំរុកចូលអន្ទាក់ដូចឃើញចេកទុំ ។ មានលោកធំខ្លះដែលមិនទាន់មានឈ្មោះក្នុងបញ្ជី ដោយមកពីខ្លួនទើបនឹងផ្លាស់មកដល់ខេត្តបាត់ដំបង ក៏ទៅទទូចសុំគេទៅជាមួយដែរ ។

ក្បួនឡានទាំងប្រាំគ្រឿងបរតាមផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ លុះទៅដល់ភូមិអូរតាមៀវស្រុកមោងឫស្សី មានផ្លូវលំមួយកាច់បត់ទៅឆ្វេងទៅកាន់ភូមិជ្រៃ ។ មេខ្មែរក្រហមបញ្ឈប់ឡានហ្ស៊ីប រួចលោតចុះធ្វើសញ្ញាបញ្ឈប់ឡានកាម្យ៉ុងទាំង៩គ្រឿង ព្រមទាំង

ស្រែកបញ្ជាឲ្យអ្នកជិះទាំងអស់ព្រមទាំងអ្នកបើកបរ ចុះពីឡានមិនបាច់យកអ្វីតាមខ្លួនទេ រួចវាបញ្ជាឲ្យបណ្តើរគ្នាទៅកាន់ភូមិជ្រៃ ព្រោះសម្តេចឪចុះឧទ្ធម្ភាគចក្រនៅទីនោះ ។

លុះក្បួនដំណើរដើរផុតតែពីថ្នល់ជាតិបានចម្ងាយតែ៣០០ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ គឺចំកណ្តាលអន្ទាក់នៃក្រុមឃាតករអាមិកំបាំង ដែលអង្គការបញ្ជាឲ្យរៀបចំខ្សែត្រៀមពួនរង់ចាំជាស្រេចយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។ ពេលនោះកាំភ្លើងត្បាល់ធុន៣០០ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ គឺចំកណ្តាលអន្ទាក់នៃក្រុមឃាតករអាមិកំបាំងដែលអង្គការបញ្ជាឲ្យរៀបចំខ្សែត្រៀមពួនរង់ចាំជាស្រេចយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។ ពេលនោះកាំភ្លើងត្បាល់ធុន៣០ម.ម., ៨១ម.ម និងអាកា៤៧ បាញ់ចេញពីទិសទាំង៤ ស្រោចគ្រាប់មកពីលើដូចរន្ទះ អ្នករងគ្រោះស្លាប់គរលើគ្នាគ្មានសេសសល់ដល់ម្នាក់ឡើយ ។

ខ្មោចទាំងនោះមានគេបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនិងស្គាល់ គឺលោកភួឈួយខេត្តទី១, ទី២, លោកនួន-សាមិនជាចាងហ្វាងពន្ធនាគារ, លោកស៊ិន-សារ៉ាតជាចៅហ្វាយស្រុកសង្កែរ, លោកនន-នាវ៉ាជានាយកវិទ្យាល័យ, លោកយស់-រ៉ន់ជានាយកមហាវិទ្យាល័យ, លោកតូច-ឃឿមជាសាស្ត្រាចារ្យ, លោកកែវ-យូឡុងជានាយកផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុខេត្ត, លោកស៊ាន-ថូមេឃុំស្វាយប៉ោ, លោកគី-ស៊ានហួ និងហួ-តុងហាន ជាថៅកែរោងចក្រអារឈើ ។ល។

មួយសន្ទុះមានឡានឡង់រ៉ូវែរមួយគ្រឿងមកដល់ ក៏បញ្ចេញអ្នកបើកបរថ្មី៤នាក់ រួចមេខ្មែរក្រហមបញ្ជាឲ្យដោះលេខឡានកាម៉្មង់គ្រវាត់ចោល រួចឡើងបើកបរឡាននោះតាមឡានហ្ស៊ីបរបស់វាចូលកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបងវិញ ។

ថ្ងៃដដែលម៉ោងប្រហែល៣រសៀល មានឡានធំៗគ្រប់ធុនប្រមាណ៣០គ្រឿងតំរៀបជួរខាងជើងវិទ្យាល័យព្រះមុនីវង្ស និងមួយជួរទៀតខាងលិចរហូតដល់វត្តភីភិត ដើម្បីដឹកទាហានចេញពីវិទ្យាល័យនេះបញ្ឆោតថា គួរតែចេញពីទីក្រុងបាត់ដំបងភ្លាមៗ ព្រោះអាមេរិកាំងមកទម្លាក់គ្រាប់បែកក្នុងពេលឆាប់នេះ ។

ក្បួនឡានចំនួន៣០គ្រឿងនេះដឹកនាំទាហានទៅកាន់និគមសម្តេចឪ ឃុំតាម៉ឹន មានទាហានម្នាក់ឈ្មោះសឿនសល់នៅរស់បានអធិប្បាយថា ៖ ពេលនោះម៉ោងប្រហែល៥រសៀល តំណាងអង្គការឲ្យសញ្ញាបញ្ឈប់ឡានទាំងអស់ជាហូរហែរតាមផ្លូវជាតិលេខ៥, វាស្រែកបញ្ជាឲ្យទាហានទាំងអស់ចុះពីឡាន ព្រមទាំងប្រាប់បន្ថែមថា មិនបាច់យកអ្វីៗតាមខ្លួនឡើយ... វាបញ្ជាឲ្យចូលទៅកាន់និគមសម្តេចឪ ។ លុះដើរផុតតែបន្តិចពីថ្នល់ជាតិតែប៉ុណ្ណោះ វាបញ្ជាឲ្យដើរចុះទៅវាលស្រែខាងឆ្វេងដៃ វាបញ្ជាឲ្យតំរៀបជួរគ្នាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ ការពិតកន្លែងនោះជាកណ្តាលអន្ទាក់ខ្សែត្រៀមនៃឃាតករអាមិកំបាំង, វាព័ទ្ធរង់ចាំបាញ់សម្លាប់ចោលជាស្រេច ។ ដូច្នេះ

១០នាទីក្រោយពីការតំរៀបជួរ ស្រាប់តែកាំភ្លើងគ្រប់ធុនបាញ់ស្រោចគ្រាប់ដូចរន្ទះ សម្លាប់ទាហានដ៏កំសត់ទាំងនោះគ្មានមេត្តា, ត្រូវស្លាប់គរលើគ្នា ។ សៀនដែលនៅរស់ដោយមកពីចេះក្រាបបន្លំជាមួយខ្មោច រហូតដល់ពាក់កណ្ដាលយប់ជ្រៅទើបលួនវារចេញមកពីទីនោះមកបាន ។ ថ្ងៃទី២៣មេសាដដែល ប្រហែលម៉ោង៤រសៀល មានឡានកាម៉្មុង១០គ្រឿងរៀបក្បួននៅផ្លូវជាតិលេខ៥ នៅមុខវិទ្យាល័យអ៊ាប-ឃុត, ពេលនោះឃើញមិត្តស៊ុយលោតចុះពីឡានហ្ស៊ីប មានបញ្ជីមួយសន្លឹកនៅដៃដើរចូលទៅកាន់បរិវេណសាលាដែលមានអស់លោកនាយទាហានរង ដែលត្រូវគេប្រមូលមកពីគ្រប់ទិសទីចំនួន៤០០នាក់ តំរៀបជួរជាស្រេចរង់ចាំនៅទីនោះ ។ មិត្តស៊ុយក៏ហៅឈ្មោះ រួចបញ្ជាឲ្យដើរចេញទៅឡើងឡានជាហូរហែរ ដោយកុហកថានាំយកទៅរៀនសូត្រនៅខេត្តសៀមរាប ។ ក្បួនឡាននេះបរឆ្លងស្ទឹងសង្កែរតាមស្ពានថ្មីទៅកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥ បរឆ្ពោះទៅខេត្តសៀមរាប ។ មុខក្បួនឡាននេះ មានឡានហ្ស៊ីបមួយគ្រឿង ដែលមានមេខ្មែរក្រហមបួននាក់ជិះនៅក្នុងនោះបើកបរនាំផ្លូវ ។ ខាងក្រោយមានឡានឡង់រ៉ូវែរពីរគ្រឿង មានយោធាក្មេងៗប្រហែល១៤នាក់កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែងគ្រប់ដៃ ជាអ្នកការពារជូនដំណើរ ។ លុះក្បួនឡានទៅដល់ភូមិបាត់កង ឡានហ្ស៊ីបឈប់ មេខ្មែរក្រហមលើកដៃជាសញ្ញាបញ្ជាឲ្យឡានទាំងអស់ឈប់... មេខ្មែរក្រហមលោតចុះពីឡាន រួចស្រែកបញ្ជាឲ្យនាយទាហានរងទាំងនោះចុះពីឡាន តំរៀបគ្នាជាជួរ៤ៗនាក់តាមបណ្ដោយថ្នល់ ។ ស្រាប់តែរំពេជនោះមានក្រុមអាថ៌កំបាំងដ៏ច្រើនលើសលប់ចេញមកបង្ហាញខ្លួន ស្លៀកពាក់ខ្មៅ មាឌតូចៗ មុខមាត់មិនមែនជាខ្មែរទេ មានអាវុធគ្រប់ធុនព័ទ្ធជាប់ជាស្រេច ។

ពេលនោះមានមនុស្សប្រហែល១០០នាក់ ឥតអាវុធលោតចេញមក រួចចាប់ទាហានរងអស់ទាំងនោះចងស្លាបសេកបួនៗនាក់ផ្ដោបគ្នា រួចហើយក៏បាញ់សម្លាប់ចោលនៅទីនោះទៅ ។

ស្រុកមង្គលបូរី មានកសិដ្ឋានខ្មែរ-ជប៉ុនមួយស្ថិតនៅក្បែរផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ ចាប់តាំងពីប្រទេសកម្ពុជាកើតសង្គ្រាម គេយកកន្លែងនោះជាទីតាំងកងទ័ពជាតិ ។

នៅថ្ងៃទី១៩មេសា មានក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងដ៏ច្រើនលើសលប់ចេញមកព័ទ្ធទីនោះជាប់តាំងពីព្រលឹម ។ លុះដល់ម៉ោង៩ មេរបស់វាស្រែកតាមមេគ្រូ បញ្ជាឲ្យនាយនិងកូនទាហាន ព្រមទាំងប្រពន្ធកូន ឲ្យចេញពីផ្ទះប្រមូលគ្នាជួបជុំកណ្ដាលវាលកសិដ្ឋាន ។ លុះចេញមកជួបជុំស្រេចបាច់ហើយ វាបញ្ជាឲ្យបាញ់ចំរុះទៅលើជនរងគ្រោះអស់ទាំងនោះ ។ គ្រាប់ស្រោចព្រួដូចរន្ទះ ជនរងគ្រោះដួលស្លាប់គងជើងលើគ្នាគ្មានសល់ដល់ម្នាក់ឡើយ ។

❑

អង្គការដេញប្រជាជនឲ្យថយចេញពីទីក្រុងបាត់ដំបង

នៅថ្ងៃទី២៣មេសា ម៉ោងប្រហែល៥រសៀល ក្រោយពីដឹកនាំនាយទាហាន នាយទាហានរង នាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការស៊ីវិល និងអ្នកមុខអ្នកការចេញផុតពីទីក្រុងអស់ស្រាប់តែមានឡានហ្ស៊ីបជាច្រើនគ្រឿងបើកបរពាសពេញទីក្រុង ស្រែកបំពងសម្លេងតាមមេក្រូ ចេញបញ្ជាជាដាច់ណាត់ ដេញប្រជាជនទាំងអស់ ឲ្យថយចេញពីទីក្រុងឲ្យអស់ក្នុងរយៈពេល២៤ម៉ោង ។

លុះឮផ្ទាល់ត្រចៀកនូវបញ្ជាដាច់ណាត់ដ៏ចម្លែករបស់អង្គការ ដែលគ្មានខ្មែរណាស្គាល់ជានរណានោះ មានប្រជាជនខ្មែរខ្លះភ័យតក់ស្លុតខ្លាំងពេកក៏ស្លាប់ភ្លាម ឧទាហរណ៍ដូចលោកហេង-ឡាង ចាងហ្វាងសាលាដំបូង លោកគាំងបេះដូងស្លាប់មួយរំពេច ។ មានស្រីជាច្រើនសន្លប់បាត់ស្មារតី មានរូបខ្ញុំជាដើមដែលសន្លប់បាត់ស្មារតីជាច្រើនម៉ោង លុះដឹងខ្លួនឡើងវិញទើបយំដូចមនុស្សឆ្កួត ។ មានប្រជាជនខ្លះរត់ទៅដេកកណ្ដាលថ្នល់ សម្លាប់ខ្លួនឲ្យឡានកិន ។ មានស្រីជាច្រើនពាន់នាក់ដែលត្រូវអង្គការបំបែកប្ដី នាំទៅទីអាថ៌កំបាំង កំពុងអង្គុយសំកុកឱបកូនសំរក់ទឹកភ្នែក កើតទុក្ខសឹងបាត់វិញ្ញាណ ព្រោះសង្ស័យស្មានថា អង្គការនាំប្ដីអញទៅសម្លាប់ទេដឹង ?

ស្រាប់តែឮថាអង្គការចេញបញ្ជាដេញប្រជាជនឲ្យថយចេញពីទីក្រុង ដូច្នេះទុក្ខមួយជាន់ដ៏ធ្ងន់ មកសង្កត់លើទុក្ខមួយជាន់ទៀត ។ មានស្រីខ្លះមានផ្ទៃពោះគ្រប់ខែ.. កូនច្បងកំពុងឈឺក្រោកមិនរួច ប្ដីត្រូវអង្គការនាំយកទៅទទួលសម្ដេចឪ... ស្រាប់តែឥឡូវនេះត្រូវគេដេញឲ្យថយចាកចេញពីទីលំនៅ... ឱវាសនានៃប្រជាជនខ្មែរ ! នៃស្ត្រីខ្មែរដ៏កំសត់អើយ... តើទៅជាយ៉ាងណាទៅ ?

នៅក្នុងកាលៈទេសៈនេះ គ្មាននរណាអាចជួយនរណាបានឡើយ ។ ព្រលឹមថ្ងៃទី២៤មេសា ប្រជាជនជិតមួយលាននាក់ ត្រូវតែថយចេញពីទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ដៃម្ខាងពរកូនតូច ដៃម្ខាងទៀតដឹកដៃកូនធំ មានតែសំពាយមួយនៅលើខ្នង សឹងតែបាតដៃទទេទាំងអស់គ្នា ។ ប្រជាជនទាំងអស់ដើរថ្មើរជើង ព្រោះអង្គការស្ទើរថយន្ត ម៉ូតូ រ៉ឺម៉ក កង់ តាំងពីថ្ងៃទី១៩មេសាអស់រលីងទៅហើយ ។ មានគ្រួសារខ្លះត្រូវសែងម៉ែឪចាស់ជរា, សែងប្រពន្ធដែលទើបសំរាលកូនហើយ, សែងបងប្អូនឈឺធ្ងន់ឬពិការ បណ្ដើរទៅគ្មានទីដៅ ។

នៅថ្ងៃទី២៧មេសា អង្គការចេញបញ្ជាដាច់ណាត់បន្ថែមមកទៀត គឺដេញ

ប្រជាជនទាំងអស់ ឲ្យថយចេញឲ្យផុតពីថ្នល់ជាតិ ពីដងស្ទឹងចម្ងាយយ៉ាងតិចពីរគីឡូម៉ែត្រ ព្រោះអង្គការបង្វែងជានកុំឲ្យខ្មែរឃើញពួកយៀកកុងចូលមកប្រមូលអា-និកជនយួន និងទ្រព្យសម្បត្តិប្រទេសខ្មែរ ដឹកយកទៅស្រុកយួន ។ ពេលនោះរា-ស្ត្រអ្នកស្រែ ត្រូវថយចេញពីលំនៅទាំងអស់គ្នា ។

ឱពុទ្ធោអើយ ! តើខ្មែរជាម្ចាស់ទឹកដីរាប់លាននាក់នោះ នាំកូនតូចៗ ម៉ែឪចាស់ជរា ទៅជ្រកនៅឯណា ? ។ ខែមេសាជារដូវក្តៅ សីតុណ្ហភាពឡើងដល់កំរិត៤៥អង្សារ ។ ខ្មែររស់នៅកណ្តាលវាលល្ហល្ហេវ, កណ្តាលព្រៃស្មសាន ពឹងដីជាគ្រែ ពឹងមេឃជាដំបូល ។ កន្លែងខ្លះគ្មានទឹក កន្លែងខ្លះគ្មានអុស... ។ កំពុងអស់សង្ឃឹមដោយត្រូវដេកចាំពេលស្លាប់ព្រោះអត់ទឹក ពេលនោះមានប្រផ្នូលមួយដ៏អស្ចារ្យ មើលចុះកំពុងក្តៅហែងអន្ទះសារ មេឃស្រឡះធេងគ្មានពពក ស្រាប់តែនៅថ្ងៃទី២៩មេសាម៉ោង៣រសៀល មានភ្លៀងមួយមេយ៉ាងធំ ក្នុងរយៈពេលប្រហែលបីម៉ោង ។ ដូច្នេះតាមវាលស្រែ ទឹកមានកំពស់១៥សង់ទីម៉ែត្រ ។ នៅតាមអណ្តូងនានាមានទឹកហូរយ៉ាងពេញៗ ។ ប៉ុន្តែនឹកទៅគួរឲ្យអាណោចអាធម៌ដល់ខ្មែរទាំងអស់នោះណាស់ ទាំងចាស់ ទាំងក្មេង ទាំងអ្នកឈឺ ទាំងអ្នកជា ស្រីៗទើបនឹងសំរាលកូនរួច ជាពិសេសអ្នកនៅទីក្រុង ដែលមិនធ្លាប់ជួបប្រទះនូវស្ថានភាពបែបនេះ លុះត្រូវនៅកណ្តាលភ្លៀងកណ្តាលខ្យល់ជិត៣ម៉ោងដូច្នេះ ក៏រងារញាក់ញ័រដូចគ្រុនចាញ់គ្រប់ៗគ្នា ។ អ្នកខ្លះស្រែកថ្ងូរថា ៖ « ឱទេវតាលោកអើយ ! តើរស់នៅយ៉ាងដូចម្តេចទៅសូមលោកជួយផងៗ ! » ។ វេទនារបៀបនេះ យើងធ្លាប់ឃើញតែក្នុងរឿងកុនទេ តែពេលនេះអង្គការធ្វើឲ្យខ្មែររាប់លាននាក់ ប្រទះសេចក្តីវេទនាផ្ទាល់ៗភ្នែក ។ យប់នោះ គ្មាននរណាទទួលទានដំណេកកើតទេ គ្រប់ៗគ្នាបណ្តើរគ្រួសាររកដីទួលខ្ពស់មិនលិចទឹកដើម្បីនឹងអង្គុយត្របោមក្បាលក្បាលជង្គង់ទល់ភ្លឺ...។

ប្រជាជនខ្មែរដែលភៀសខ្លួនទៅកាន់ភូមិកាច់រទេះ ក្នុងកងបឹងធំសហករណ៍ព្រៃតូចជាច្រើនពាន់នាក់ ដើរដេកពាសវាល ខាងកើតថ្នល់ជាតិលេខ៥មានចម្ងាយពី២គ.ម. គ្មានទីជំរកទាល់តែសោះ ។ គ្រប់ៗគ្នាភ័យតក់ស្លុតជាក្រៃលែង ព្រោះច្រើនថ្ងៃទៅហើយ គ្មាននរណាទទួលខុសត្រូវការពារសន្តិសុខឡើយ ។

នៅថ្ងៃទី១៤ឧសភា ម៉ោងប្រហែល៣រសៀល បានទទួលដំណឹងថា មានអ្នកកាន់ក្តាប់មកដល់ហើយ ។ គ្រប់ៗគ្នាត្រេកអរណាស់ រត់ប្រញាប់ទៅទទួលចៅ-ហ្វាយថ្មី ចង់ដឹងផែនការថ្មី ។ អង្គប្រជុំបើកនៅកណ្តាលវាលល្ហល្ហេវ កណ្តាលថ្ងៃក្តៅ ។ លុះប្រជាជនជាច្រើនពាន់នាក់មកជួបជុំហើយ មួយសន្ទុះធំទើបឃើញមិត្តឡាំ, មិត្តគិន, មិត្តទិត ។ មិត្តទាំងបីនាក់នេះជាមេចោរយ៉ាងកាចសាហាវ សំណាក់នៅតែក្នុងព្រៃរនាមខាងកើតភូមិបឹងធំនិងភូមិកាច់រទេះ ។ ពេលនោះមានយោធា

ក្មេងៗ អាយុប្រហែល១៥ឆ្នាំ មានស្រីពនាក់ ប្រុសពនាក់ កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែង គ្រប់ៗដៃតាមការពារ ។ យោធាទាំងនោះមានទឹកមុខមាំ ហាក់ដូចជាមានគំនុំរាប់រយជាតិមកហើយ ឬហាក់ដូចជាស្រេកឃ្លានសាច់ឈាមស្រស់ៗមកពីនាយ ។

មិត្តឡាំភ្នែកក្រហមគ្លែ ចាប់ផ្ដើមនិយាយថា ៖ « ក្រុមខ្ញុំជាតំណាងអង្គការផ្ទាល់ ។ អង្គការដាក់ទិសបញ្ជូនក្រុមខ្ញុំមកកាន់ក្ដាប់មិត្តទាំងអស់នៅកងប៊ឹងធំនេះ ។ យើងត្រូវតែបើកសមរភូមិវាយសំរុក ធ្វើស្រែប្រាំង ធ្វើស្រែវស្សា ។ ពីព្រោះមិត្តទាំងអស់គ្នាហូបបាយ, បាយកើតមកពីស្រែ, ដូច្នេះយើងត្រូវតែដាំស្រូវ ។ តាំងពីដូនតាមក មិនដែលឃើញនរណាហូបក្រដាស់ ដែលសក្ដិភូមិនិងចក្រពត្តិបង្កើតជាឪប្លមនោះបានឡើយ ។ ដងប៉ាក្កាដែលគេអង្គុយសរសេរលើតុ ក៏ហូបមិនកើត ដែរ ។ ដូច្នេះចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅ អង្គការបង្កើតដងប៉ាក្កានិងស្មីឡថ្មី គឺនង្គ័ល រនាស់ ប៉ែល ចប ខ្វែវ ។ល។ » ។ ពេលនោះមានមិត្ត២នាក់ផ្សេងទៀត ដើរចូលមកកាន់ អង្គប្រជុំ ភ្នែកក្រហមគ្លែ មុខកាចឃោរឃៅដ៏អស្ចារ្យ ។ មិត្តឡាំលើកដៃចង្អុល ហើយប្រាប់ប្រជាជនថា ៖ « នេះមិត្តហៀក នោះមិត្តឃិន ។ អង្គការចាត់តាំងជាឈ្លបមើលការខុសត្រូវសហករណ៍នៅព្រៃតូចយើងនេះ » ។

លុះចប់អង្គប្រជុំដ៏ក្រៀមក្រំនេះ មិត្តឡាំចាប់ផ្ដើមប្លន់ដោយប្រើពាក្យស្នើជំនួស ។ មិត្តឡាំប្រកាសស្នើនាឡិកាដៃ វិទ្យុ ម៉ូតូ កង់ ម៉ាស៊ីនដេរ ។ ពាក្យស្នើសាហាវជាងពាក្យប្លន់ ព្រោះអង្គការឲ្យអភ័យឯកសិទ្ធិយ៉ាងពេញលេញដល់ចោរដើរស្នើ ។ បើម្ចាស់ទ្រព្យបដិសេធមិនឲ្យចោរទេ អង្គការអនុញ្ញាតឲ្យសម្លាប់ចោលចុះ រួចចោទថាក្បត់អង្គការ ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ក្រុមនេះត្រួតត្រារាស្ត្រខ្មែរតាមរបបចោរ គឺដើរស្នើខ្ទេចខ្ទី រួចសម្លាប់ចោល ។ល។ និង ។ល។

❑

រឿងចម្លែកដែលកូនខ្មែរត្រូវតែដឹង

នៅថ្ងៃទី២៣មេសា ម៉ោង៥កន្លះរសៀល អង្គការកំពុងអនុវត្តផែនការប្រើកលល្បិចភរបោកអ្នករដ្ឋការនៅខេត្តបាត់ដំបងគ្រប់ៗផ្នែក ដឹកនាំយកទៅចូលអន្ទាក់ដែលក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំង រៀបចំខ្សែត្រៀមរង់ចាំបាញ់សម្លាប់ចោល...។

ចំណែកមិត្តស៊ូបែរជាទៅឱ្យបុគ្គលិកពេទ្យក្រសួងរថភ្លើង និងកម្មកររោងចក្រតំបាញ ថាមិត្តទាំងអស់ត្រូវនៅឲ្យស្ងៀមមួយកន្លែងសិន ចាំស្តាប់បញ្ជាសារជាថ្មី ។

នៅថ្ងៃទី២៤មេសា ម៉ោងប្រហែល១០ព្រឹក អង្គការបញ្ជាឲ្យហៅបុគ្គលិកពេទ្យទាំងអស់ព្រមទាំងគ្រួសារ ប្រមូលគ្នាទៅជួបជុំនៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យធំនៅបាត់ដំបង ។ លុះមកជួបជុំស្រេចបាច់ ក៏ឃើញមិត្តស៊ូបើកឡានឡង់រ៉ូវែរមកឈប់នៅទីនោះល្មមមិត្តស៊ូចុះពីឡាន រួចលើកដៃចង្អុលឡានកាម៉្មុង៣គ្រឿង ដែលរៀបក្បួនរង់ចាំជាស្រេច ព្រមទាំងចេញបញ្ជាជាដាច់ណាត់ទាំងបង្ខំ ដល់បុគ្គលិកពេទ្យព្រមទាំងគ្រួសារ ត្រូវតែឡើងឡាននោះ ។

បុគ្គលិកពេទ្យទាំងអស់ទៅជាគាំងមាត់ គ្មានពាក្យតវ៉ា ត្រូវតែផ្សងព្រេងដឹកដៃកូន បណ្តើរប្រពន្ធ តំរៀបជួរឡើងឡានតាមបញ្ជាដាច់ណាត់នេះដោយដៃទទេគ្រប់គ្នា ។

មានបុគ្គលិកពេទ្យខ្លះជាអ្នកយាម ពេលនោះត្រូវតែឡើងឡានភ្លាម ដូច្នេះជាប់តាមខ្លួនមានតែខោអាវយាមប៉ុណ្ណោះ រីឯប្រពន្ធកូន ក៏ត្រូវបែកគ្នារហូត តាំងពីថ្ងៃនោះមក ។

ក្បួនឡានហែរចេញពីមន្ទីរពេទ្យ ដោយមានឡានឡង់រ៉ូវែរបើកបរដោយមិត្តស៊ូជាអ្នកនាំផ្លូវ រួចទៅឈប់សំចតនៅវត្តសុភី ។ មកដល់ទីនេះ មិត្តស៊ូលោតចុះពីឡានព្រមទាំងនិយាយថា ចូរនៅសំណាក់ទីនេះសិនចុះ ចាំស្តាប់បញ្ជាជាថ្មី ។ រួចហើយមិត្តស៊ូក៏ដឹកនាំក្បួនឡានទទេនោះត្រឡប់ទៅវិញបាត់ ។

ព្រឹកថ្ងៃទី២៧មេសា ឃើញមិត្តស៊ូមកជួបបុគ្គលិកពេទ្យ ដែលគេយកមកចាក់ចោលនៅវត្តសុភីទាំងអស់នោះ ។ លោកពីង-គិមស៊ា ជាវេជ្ជបណ្ឌិតនិងជានាយកពេទ្យធំនៅខេត្តបាត់ដំបង ជាមិត្តជិតស្និទ្ធមិត្តស៊ូ លោកតែងតែឧបត្ថម្ភដល់ប្រពន្ធកូនមិត្តស៊ូ ពេលដែលមិត្តស៊ូរត់ចោលស្រុក ។ ដូច្នេះលោកពីង-គិមស៊ាបានស្ទីប-ខ្សឹបសួរមិត្តស៊ូយ៉ាងស្មោះថា ៖ ណែ៎ស៊ូ ! តើអង្គការជានរណាគេ ? អង្គការរបស់ស៊ូ

ឯងអនុវត្តផែនការដ៏ឆ្កួតលីលា ។ ការជន្លៀសប្រជាជនយ៉ាងនេះ គឺសម្លាប់និងបំផ្លាញជាតិឯងទេណា៎... ទ្រព្យសម្បត្តិ ដើមឈើ ដំណាំដាំដុះដែលម្ចាស់ដើរចោលត្រូវវិនាសហិនហោចទាំងអស់ហើយក្នុងពេលនេះ ។

ពេលនោះមិត្តស៊ូធ្វើមុខស្លូត ក៏លើកដៃស្តាំកៀកដៃឆ្វេងលោកគិមស៊ា រួចបណ្តើរទៅឆ្ងាយផុតពីបុគ្គលិកទាំងឡាយ រួចឈរខ្សិបគ្នាយ៉ាងយូរ ទើបដឹកដៃគ្នាមកកាន់កន្លែងដដែលវិញ ។

លោកគិមស៊ាមុខស្លូត មានអារម្មណ៍អន្ទះសារជាខ្លាំង ។ លោកសម្លឹងសហការីរបស់លោកមួយសន្ទុះធំ ទើបលោកនិយាយថា ៖ ខ្ញុំសូមលាលោកៗទៅធ្វើការនៅវត្តជ្រៃស្រុកមោងឫស្សីហើយ...។

ព្រលឹមថ្ងៃ២៨មេសា លោកពីង-គិមស៊ាបណ្តើរកូនប្រពន្ធដើរថ្មើរជើងទៅកាន់វត្តជ្រៃ ។ លោកត្រូវដើរកាត់ភូមិកាច់រទេះ ហើយបានជួបលោកឃី-វិញទ្រី ជានាយកសាលពិសោធន៍នៅមន្ទីរពេទ្យធំនៃទីក្រុងបាត់ដំបង ។ លោកទាំងពីរនាក់បណ្តើរគ្នាគេចចូលក្នុងព្រៃស្បាត រួចជជែកគ្នាយ៉ាងយូរ ។ លោកគិមស៊ាប្រាប់លោកវិញទ្រីថា ៖ មិត្តស៊ូកំញើញព្រមទាំងព្រមានលោកដូចតទៅ ៖ ង៉ែស៊ា បើចង់រស់នៅតទៅទៀត ត្រូវចេះអត់ធ្មត់ ត្រូវចេះធ្វើគរថ្ងើថ្លង់ ត្រូវចេះកសាងខ្លួន ជំរះការឯកជនណា៎ ។ ស៊ាឯងជាមិត្តជិតស្និទ្ធនឹងខ្ញុំ ធ្លាប់ជួយថែទាំគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ដូច្នេះខ្ញុំប្រាប់នូវគំរោងការណ៍អាថ៌កំបាំងមួយជាពិសេស គឺអង្គការគ្រោងទុកខ្មែរតែបួនម៉ឺននាក់ ឲ្យធ្វើជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រៅពីនោះត្រូវយកចេញ ។ លោកវេជ្ជបណ្ឌិតពីង-គិមស៊ានិទានដល់ត្រឹមហ្នឹង លោកស្រក់ទឹកភ្នែកច្រោកៗ រួចក៏បន្តទៅទៀត ។ លុះឮយ៉ាងនេះ ខ្ញុំក៏សម្លក់សម្លឹងមិត្តស៊ូព្រមទាំងគំហកសួរថា តើលោកៗដែលទៅទទួលសម្តេចឪពីថ្ងៃមុននោះយ៉ាងម៉េចទៅហើយ ! » ។ ពេលនេះដើម្បីសង្គ្រោះស៊ាឯង ដែលជាអ្នកមានគុណដ៏លើសលប់ចំពោះគ្រួសារខ្ញុំ ទើបខ្ញុំលៃលកដាក់ទិសបញ្ជូនស៊ាឯងឲ្យទៅធ្វើការនៅវត្តជ្រៃជាបន្ទាន់នេះ ។ល។ និង ។ល់។

ពេលនោះលោកពីង-គិមស៊ាឱបលោកទ្រីព្រមទាំងថ្ងូរខ្សឹបៗថា តើជឿឬទេ ? ឱទ្រីអើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍តក់ស្លុតណាស់... ង៉ែទ្រី... មានតែទ្រីឯងទេទើបខ្ញុំប្រាប់ណា៎ !...។ ចំណែកលោកទ្រីលុះបានស្តាប់នូវអព្ភូតហេតុមិនគួរឲ្យជឿ តែជារឿងពិតលោកក៏ស្រក់ទឹកភ្នែកច្រោកៗ ដោយស្រណោះលោកស៊ាបណ្តើរប្តីប្រពន្ធកាត់ ភូមិកាត់វាល កាត់ព្រៃ ផ្សងព្រេងទៅកាន់វត្តជ្រៃ ស្ថិតនៅមាត់ព្រៃរនាម បាតដៃទទេមិនដឹងជាវាសនាអនាគតវានឹងទៅជាយ៉ាងណា ?

ពេលលោកទ្រីយកជាយអាវជូតទឹកភ្នែក ព្រមទាំងអត្ថាធិប្បាយបញ្ជាក់អព្ភូតហេតុដ៏អាក្រក់ដូចគ្នានេះជំរាបលោកស៊ាថា ៖ « ខ្ញុំបាទតែងតែទៅចាក់ថ្នាំឲ្យគ្រួសារ

គណស្រុកឈ្មោះកក់ នៅភូមិព្រៃតូចខាងត្បូងនេះ ។ មិត្តកក់ក៏ព្រមានខ្ញុំបាទថា ឲ្យចេះធ្វើខ្វាក់ ធ្វើថ្លង់ធ្វើគ ទើបអាចឆ្លងផុតមហាគ្រោះកាចនេះ ព្រោះអង្គការមានគំរោងការសម្លាប់ទុករាស្ត្រខ្មែរឲ្យនៅសល់តែ៨ម៉ឺននាក់អញ្ចឹងដែរ ។

ពេលនោះលោកទាំងពីរមានអារម្មណ៍តក់ស្លុតជាយ៉ាងខ្លាំង ទៅជាគាំងមាត់រកពាក្យនិយាយតទៅទៀតលែងកើត ។ សម្លឹងមុខគ្នាយ៉ាងយូរអស់សង្ឃឹម ក៏សុំលាបែកគ្នាទៅកាន់ទីដៅរៀងៗខ្លួន ។

ក្នុងពេលបែកគ្នាជាចុងក្រោយនេះ លោកទាំងពីរអង្គុយក្តុកក្តួលក្នុងចិត្តពុំអាចរកពាក្យពេចន៍ឯណាមកពណ៌នាបានឡើយ ។ លោកទាំងពីរនាក់បែកគ្នារហូត !... ព្រោះនៅទីបញ្ចប់, អ្នកព្រមានគេក្តី អ្នកត្រូវគេព្រមានក្តី ត្រូវអង្គការចេញបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ចោលជាបន្តបន្ទាប់ ...ដូចជាមិត្តកក់ដែលគណស្រុក ហើយដែលពីអតីតកាលជាគូលីរែកដី និងជាចោរលួចមាន់ទា បានត្រូវអង្គការចាត់ឲ្យគេសម្លាប់ចោលនៅថ្ងៃទី២០ តុលា ឆ្នាំ១៩៧៨ វេលាម៉ោង៨យប់ ។

មិត្តស៊ូត្រូវគេចាប់ខ្លួននៅថ្ងៃទី២១ឧសភា១៩៧៧ ។ បួនខែក្រោយមក ប្រពន្ធមិត្តស៊ូត្រូវគេចាប់ខ្លួនទៀត គឺនៅថ្ងៃទី៨កញ្ញាឆ្នាំដដែល ។ អង្គការចេញបញ្ជាឲ្យយកទៅដាក់គុកទួលស្លែង ធ្វើទារុណកម្មសិនទើបសម្លាប់ចោលទាំងពីរនាក់នៅថ្ងៃទី១៨តុលា១៩៧៧ ។

- អង្គការឲ្យគេចាប់ខ្លួនលោកពឹង-គិមស៊ាំនៅយប់ថ្ងៃទី១១ វិច្ឆិកា ១៩៧៦ នាំយកទៅដាក់គុកទួលស្លែង ។ ដោយសារទារុណកម្មលើខ្លួន លោកក៏ស្លាប់នៅថ្ងៃ៦ឧសភា ១៩៧៧ ទៅ ។

- អង្គការបញ្ជាឲ្យគេសម្លាប់លោកពេទ្យឃឹ-វិញទ្រីនៅថ្ងៃទី១១ វិច្ឆិកា ១៩៧៦ ។

❑ ❑

❑